

Sulyok Vince utolsó versei**VÉREZNI KEZD A TENGER**

Valószínűtlen táj: üvegtiszta
kis vizerekkel, fényesre kopott,
kerek szirtekkel, apró fás,
bokros szigetekkel.

Az kellene most, hogy örökké
itt álljunk, hogy álljunk itt
a fénylő parton mozdulatlanul
az októberi eget nézve,
a tükörsima, gyémántló
vizereket nézve.

Várva, hogy az alkonyatban,
az alkony vörös sugárözönében
vérezni kezdjen a tenger.

Torrevieja, 2005.10.15.

VIRTUÁLISAN

Virtuálisan addig ér el hazám,
virtuálisan addig terjed határa,
míg kérdező szavaimra magyarul
érkezik válasz; vagy ahol elhagyott,
magára maradt temető kidöntött
sírköveiről és fejfáiról
magyar nevek kiáltanak utánam.

Régvolt várak düledékei közt
a szélsusogás magyar sóhaj
s a vihar vijjogása a legyilkolt
várvédők hörgése és jajszava.
Száz évek óta issza itt magába
a föld a vért, de szomját ez sem oltja.
Tengernyi vér! S idegen csizmák
tapossák mindig sárrá,
tapossák porrá és homokká.

Oslo, 2008.01.29.

PERVISION

Amikor villámütött faként
 elzuhanok a köveken:
 kiszakad, kitépődik két szememből
 ez a táj is itt lent alattam,
 bár testem még tovább világít az izzó napban,
 s világlanak körben a fák törzsei is,
 az erdőlombok, szőlőlevelek,
 a tó vize tovább tarajlik kéken
 s ugrálva ordítóznak egyre még
 a napfényben a madarak, – de a testem
 fonnyadni kezd már s kiszáradni,
 s elhagy bensőm melegsége is,
 ujjaim pedi már élettelenül
 hevernek köveken és homokon,
 s minden tagomat elhagyja a fény is,
 szürkévé válok, mint az utakon
 a kocsik nyomán felkavarodott por –
 ki földből jöttem: magam is
 földdé és porrá változom át lassan,
 lapátnyi földdé és urnányi porrá.

Torrevieja, 2008.05.27.

PÜNKÖSDÖLÉS

Balassi Bálint emlékére

Áldott szép Pütkösnek gyönyörű ideje –
 minden évszakok közt
 ezt kedvelted leginkább:
 jó hamar lovadon
 végbeli vitézhez
 és katonához is illőn
 ezen jártad be váraid
 Kékkőtől Zólyomig,
 Erdélytől Egerig
 ezt a viszályoktól
 már akkortól szerteszabdalt
 gyönyörű Magyarországot,
 s télvíz idején meg
 ha hadba nem mehettél,

vitt lovad Júliához,
vitt Losonczy Annához,
vagy vitt Céliához,
s egy-egy verseddel pedig Fulviához,
ahol a címzettek is
gyakran ugyanazok voltak
s a szerelmi lángolás is gyakorta,
hol kedvéért a lánynak,
hol a hozományért,
hol együtt mindezekért.
Ugyan mit gondolhatott
anyád, Sulyok Anna,
már amíg mindezt láthatta:
korán haltak akkoriban
mind a főrendiek,
mind a végvári katonák.
Esztergom falairól
sepert le a halálba
egy török láncos bomba
téged, Bálintot is, a nagy költőfiút,
ékes Kékkő-vára fiatal urát,
aki, míg véred ott a romokra kiömlött,
megbicsakló, hanyatló
hangon lehelted, míg a tudód csak bírta:
*Ó én édes hazám,
te jó Magyarország,
immár Isten hozzád!
Immár Isten hozzád...*

Oslo, 2009.06.01.

KAPASZKODOM AZ IDŐBE

Kapaszkodom tíz ujjal, tíz körömmel
az Időbe,
ebbe a sebesen tovatűnni akaróba,
kapaszkodom a Jelenembe,
amíg van Jelenem beléje kapaszkodnom,
tíz ujjam van csak ehhez,
ujjaimhoz tollam és ceruzám
maréknyinál alig több szavam,
s papírdarabokra hiú reménykedéssel

ráfirkált mondatok,
 amiket bármikor tova-fújhatnak,
 magukkal sodorhatnak lég-huzatok-szelek
 s olvashatatlan kis darabokká tépdeshetnek –
 öröklétük, lehet, ennyi lesz csupán
 s ennyi lesz talán az én saját „öröklétem” is,
 egy szóval, egy sorral se több talán:
 meg-meg zökkenő monológ
 valamelyik kopott füzetem oldalán,
 hisz pontosan tudom már most is,
 hogy ami hátra lenne esetleg,
 azt is szorgosan csomagolja már
 november a maga saját
 dértől ezüstlő papírzsákjaiba.
 Hát nincsen többé mire várnom:
 dicsérnem azt kell, ami még hátra van
 dicsérnem a ködöt kell, az esőket,
 dicsérnem a fagyot, a havakat
 s megénekelnem a viharzó tenger
 háborgó vízét, és a síkos zátony
 szikláik közé beszorult hajók
 segélykiáltásait – megénekelnem
 őszöm, novemberem, mindazt, amire
 rekedt torkom erejéből futja még:
 az örök pusztulást és örök elmúlást.

Oslo, 2009.05.23.

ÉLT 51 ÉVET

Középkorú norvég nő halálhírét
 olvasom a helyi újságban. S noha nevét
 nem ismertem, valami mégis arra készítetett,
 hogy tovább olvassam a tudósítást –
 s nem korai halála miatt,
 hanem mert neve alatt az a mondat áll:
 1957 július 5-én született Oslóban.
 Azon órák egyikében tehát,
 amikor Koppenhágából kiindult vonatom
 begördült az oslói pályaudvar
 napényben úszó üvegcsarnokába.
 Az újszülött vékonyka hangocskája
 egyként jelezhetett ujjongást és sirást:
 hisz fájdalmak közt érkezünk a világba,

de fény vár ránk, törődés, szeretet.
A kocsiból kilépve a langyos
peronra, én ujjongásba fogtam volna
legszívesebben a sietők tömegében,
de tertőzkodó szemérmem visszatartott,
s csak egy rejtett könnycseppre futotta
szemem legsarkában, hálából amiért
fiává fogadott nagy szívével
hajszoltságomban ez a kicsi ország.
Együtt sírtunk s egyidejűleg együtt ujjongtunk
(bár nem egymás mellett és nem is egy ok folytán)
két új jövevény: a norvég bébi, meg én.
Őt családja várta, örömmel, szeretettel,
engem, az idegent, senki se várt.
De a létnek, a nyárnak, a fénynek
s a kövekből kiáradó langy melegnek
egyként, egyformán örültünk mind a ketten.
„Fájdalomtól megtörve” (írja most az újság)
gyászolja férj, gyerekek, szülők és unokák,
rokonok és barátok serege.
Említetlen csak én maradok a szövegben,
pedig Norvégiába egy napon kerültünk,
s más léptékkal, de norvégul is egyszerre tanultunk,
51 évvel itt nyugszol te már
a közeli temetőben, míg én, a veled egyidejűleg
ide érkezett idegen élek még továbbra is
a fényben, hogy gyászolhassalak
én, az idegenből idejött
s idegennek megmaradt barát.

Torrevieja, 2008.10.03./ Oslo, 2009.03.09.

ELIDEGENEDVE ÖNMAGAMTÓL

Egy kirakat kristályosan tiszta
tükreben hirtelen megpillantom magam
s mintha nem is én lennék az
hanem egy idegen nézne vissza rám
a kirakat-tükörből
arcát is mintha először látnám életemben
s ugyanígy alakját is
idegen vagyok magamnak ebben a tükörben
idegennek tűnök itt magamnak is
az idegen utca idegen kirakat-tükörüvegében
talán mert körülöttem
idegen a beszéd is sőt még az is az
mit belőle megértek
ezen a fényekkel tele délelőttön
talán mert az újságárus
lapkínálata is ijesztően idegen
nem szólnak hozzám a stand egyéb lapjai sem
sem a plakátok sem az oldalsó képek
mintha kiestem volna az időből
kiestem volna abból ami éppen végbemegy
a világban a körülvevő életben
s mintha mindezt első ízben látnám most
s mintha először ismerkednék azzal is
aki a kirakat üvegéről rám visszapillant
már-már elutasítón de mindenképpen
tartózkodón azt vélve talán
hogy én vagyok az oka s valamiképpen okozója is
ennek a furcsa elidegenedésnek

Oslo, 2009.04.09.